



ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

„ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ“
НАЈБОЉА ПРЕДСТАВА НА ФЕСТИВАЛУ
ПО ОЦЕНИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА



НАГРАДА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ
ПРИПАЛА ПРЕДСТАВИ
„КОНС:НОВО ДОБА“



**„ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ“ НАЈБОЉА ПРЕДСТАВА НА ФЕСТИВАЛУ
ПРЕМА ОЦЕНИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА**

ВИСОКИ СТАНДАРДИ ТЕАТАРСКОГ ЗАНАТА

Награда за најбољу представу – за мисионарску улогу театра у исцељењу рана изгубљених људских душа и неповратног отуђења, употпуњујући овакав тешки задатак високим стандардима театарског заната који је довео у чврсту и јединствену спрегу све елементе који чине ову представу, додељује се Хрватском народном казалишту у Вараждину за представу ПАЗИ НА ПРАЗНИНУ, одлучио је стручни жири другог фестивала „Театар на раскршћу“ који је радио у саставу Миа Беговић, глумица, Катарина Коцевска, глумица и драмска списатељица, Богдан Костеа, глумац и редитељ, Бранислав Жага Мићуновић, редитељ и Владо Керошевић, глумац и професор.



Награда за режију - за снажну, а непретенциозну идеју, за склад свих елемената представе, за ауторску исповјед и дубоко проживљене емоције које се тичу катарзичних међуљудских комуникација, за опомињући глас редитељске поруке у представи „Пази на празину“ Хрватског народног казалишта из Вараждина, додељује се РОМАНУ НИКОЛИЋУ.



Награда за најбољу мушку улогу - за јединствен и ексклузиван глумачки приступ у тумачењу Сигисмунда у представи ЖИВОТ ЈЕ САН, Театра „Зонг“ из Софије, додељује се БОЈАНУ АРСОВУ чија глумачка појава на овом фестивалу оставља дубоки траг. А у конкуренцији за награду најбољи млади глумац истакао се као неупитан кандидат.

Награда за најбољу женску улогу - за тежак задатак у тумачењу мита Џенис Џоплин неочекиваним и несвакидашњим глумачким средствима у представи „Ко је убио Џенис Џоплин“ Српског народног позоришта и ОПЕНС-а из Новог Сада, додељује се БОЈАНИ МИЛАНОВИЋ.

Награда за најбољу младу глумицу за уложену и испољену енергију и дубок глумачки доживљај инспирисан митом Џенис Џоплин, у представи „Ко је убио Џенис Џоплин“, Српског народног позоришта и ОПЕНС-а из Новог Сада, додељује се СОЊИ ИСАИЛОВИЋ.

Награда за сценографско, али и за костимографско остварење, које складно и снажно подржавају идеју, стил и жанр представе „Пази на празнину“ Хрватског народног казалишта у Вараждину, додељује се ЗДРАВКИ ИВАНДИЈИ КИРИГИН.



Награда за оригиналну сценску музику - која на посебан начин обиљежава поетичност представе „За сада је све ок“ Крушевачког позоришта, додељује се ИРЕНИ ПОПОВИЋ.



Награду за сценски покрет- за сценска и глумачка решења фасцинирана снагом дејства и моћи људског и глумачког тијела, у представи „Живот је сан“, Театра „Зонг“ из Софије додељује се БОЈАНУ АРСОВУ.

Награду за епизодну улогу - за јединствено изражену енергију и снажну емоцију у решавању „такозваног малог задатка“, додељује се глумици у представи „Дан када је није више било ја“ Београдског драмског позоришта глумици НАТАШИ МАРКОВИЋ.

Специјалну награду жири додељује као високо признање за неочекиване домете и дефинисане истраживачке тежње, представи „КОНС:НОВО ДОБА“, Прешерновог гледалишча Крањ, те цитирајући ријечи које доживљавамо тачним, а то су ријечи селектора овога фестивала Влатка Илића да је представа „Конс: Ново доба“, „најпоетичнија и најавангарднија представа у овогодишњој селекцији“.

**КОНС-НОВО ДОБА НАЈБОЉА ПРЕДСТАВА НА ФЕСТИВАЛУ
ПРЕМА ОДЛУЦИ ЖИРИЈА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ****УЗБУДЉИВ УМЕТНИЧКИ ЧИН**

На састанку одржаном 13. септембра, 2021. године, након одгледаних шест представа главног програма Фестивала „Театар на раскршћу“ Народног позоришта Ниш, жири округлог стола критике у саставу Игор Бурић (председник), Оливера Милошевић, Бојан Муњин, Дејан Петковић, Миливоје Млађеновић, Ненад Новаковић, већином гласова донео је одлуку да за најбољу представу изабере „Конс: ново доба“ Сречка Косовела, ауторски пројекат Катарине Морано и Жиге Дивјака, Прешерновог позоришта Крањ, Словенија.

**Образложење награде**

Зашто певамо? Кад је тешко, можда и не можемо ништа друго!

Зашто идемо у позориште? Зато што тамо још увек можемо да уживамо!

Представа „Конс: ново доба“ узбудљив је уметнички чин, креиран од поезије Сречка Косовела, драматуршког рада Катарине Морано, режије Жиге Дивјака, сценографије и видеа Игора Васиљева, костима Тине Павловић, музике Блажа Грацара, дизајна светла Давида Орешича, глумачке игре Весне Јевникар, Весне Пернарчич, Дарје Рајхман, Михе Родмана, Блажа Сетникара, Весне Слапар, Аљоше Терновшека, Истока Драбика Југа, што ће рећи, сложеног сплета позоришних елемената који у представи Прешерновог позоришта Крањ функционише као целина која је увек више од простог збира њених делова.

Слика, тон и њихово кретање, размена са гледаоцем ове представе, комуникација и њено значење, изнијансирано је и издиференцирано у сваком појединачном тренутку ове представе, све до кулминације и самог краја, пленећи свим наведеним плановима као нарасе заокружено и успешно остварење.

Мислити и певати, заговарали су још и филозофи 20. века, из којег нам путем представе из Словеније стиже и Косовелов глас, поручујући да и данас, у врло ново доба, само тако можемо да сијамо у тами.

ОДЛУКА ЖИРИЈА НОВИНАРА

Жири новинара другог фестивала „Театар на раскршћу“ који је радио у саставу Борка Требјешанин (Политика), Татјана Њежић (Блиц), Тања Мијовић (РТС 3, Београд), Миљана Николић (РТВ Белама, Ниш) и председница Лидија Георгијев (РТС, дописништво Ниш) је донео одлуку да награда жирија новинара за најбољу представу припадне представи „За сада је све ок“, Крушевачког позоришта.

Представа крушевачког позоришта својом једноставношћу, ненаметљиво и непретенциозно осваја. Вапај за слободом и тражење идентитета заправо су питања којима се овај, на занимљив начин створен текст, бави у новонасталим околностима епидемије, па самим тим одговори добијају други значај.

Можда би одговори на ова питања били другачији да нису подстакнути спољашњим факторима, а можда их, да није њих, никада не бисмо сазнали. Комплетан угођај, осим више него очигледног уживања глумца у ономе што раде, пружа сведено сценографско решење, костими и ненаметљив добро уклопљен избор музике.

Публика жели да из позориште изађе, а да се дубоко замисли над собом и друштвом које га окружује што ова представа са лакоћом постиже, наводи се у образложењу жирија новинара.

КО ЈЕ УБИО ЦЕНИС ЦОПЛИН?

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА

ЖИВЕТИ ЧАСНО И УМРЕТИ

Рокенрол је мртав – живео рокенрол. Представа „Ко је убио Ценис Цоплин“, у изведби Српског народног позоришта из Новог Сада, последње такмичарске вечери фестивала, осим свог фуриозног ритма и одличне игре глумаца, желела је да покаже да данашња млада генерација чезне за оним бунтом у којем су сагорели многи јунаци оног времена, међу које је спадала и Ценис Цоплин.



Јер, разлога за данашњи бунт има пуно али од тог бунта, некако због слабе енергије и човека и света, остало је мало.

Представа редитељке Соње Петровић и глумаца, од којих нико није старији од 27 година (толико је година имала Ценис Цоплин када је умрла) омаж је једној младости, која је својом храброшћу, самосвешћу и непристајањем на компромисе, очито узор свакој генерацији, нарочито овој која у својој средини не препознаје такве хероје.

Сама представа је нека врста трагичног али узвишеног мјузикла, у којој две глумице, једна мудра а друга несрећна, евоцирају Ценисин живот. Прегршт њених песама, пак, које пева живи бенд и сви глумци, не представља обичну музичку подлогу него је саставни део представе, јер речи песама директно произлазе из трагичног живота ове рок хероине.

Ценис Цоплин, једнако као и Џими Хендрикс, Пети Смит, Боб Дилан, Џим Морисон, Џоан Баез и други, била је осетљива и нежна, све би дала за слободу и љубав, али тешко се пробијала кроз предрасуде и глупост малограђанског света. Некад време нуди једини излаз да се сагори брзо, као доказ да се живело часно.

Ова представа показује – то је њена велика вредност – да је та генерација, без обзира на дежурне приче о дрогама, заправо желела да се суочи са неправдама свога времена, знајући унапред да ће изгубити. Коначно, ова представа је на најбољи начин заокружила доживљај о доброј атмосфери, интригантним представама и живим дискусијама о позоришту, који ће остати најважнија одредница II Позоришног фестивала балканског културног простора, „Театар на раскршћу“, 2021. године у Нишу.

Бојан Муњин, новинар и позоришни критичар



КО ЈЕ УБИО ЦЕНИС ЦОПЛИН?

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА

ЗАПАЉИВО, ДИНАМИТНО!

Атмосфера представе „Ко је убио Ценис Цоплин?“ Српског народног позоришта из Новог Сада, рокерски узаврела, запаљива и динамитна је и њена форма има комуникациону носивост и самоодрживост, да јој никакве опсервације критике нису неопходне.



Додатну снагу и раскош, лепоту даје јој у овај пројекат инсталирана снага младости оличена, пре свега, у глумицама Соњи Исаиловић и Бојани Јанковић које играју две стране лика Ценис Цоплин, које плене пажњу својим задивљујућим гласом и прстудираном глумом, а потом и у шармантној, непосредној игри осталих чланова ансамбла (Стефан Вукић, Димитрије Аранђеловић, Вукашин Ранђеловић, Петар Бањац, Филип Грубач и Игор Сакач).

Енергетски, громки набој представи даје уживо извођена музика.

Редитељско решење да две глумице играју лик Ценис Цоплин продбуљују значењски ниво представе, асоцијативним понирањем у сфере комплексног лика Ценис Цоплин, осветљавајући, њено двојство (нежност и несигурност с једне стране, и агресивност и продорност, с друге стране) а потом и са ове и с оне стране живота.

Драма Тијане Грумић инспирисана биографским детаљима Ценис Цоплин, осветљава њено одрастање, стасавање у музичку звезду, љубавне згоде и незгоде, и напослетку, трагични исход употребе наркота.

У представи се потцртава проблем Другости, сурови третман средине у којој је живела. Ова појава испитивана и у другим представама овогодишњег „Театра на раскршћу“.

Сценографско решење Жељко Пишкорића је у потпуности функционално укључено у редитељску идеју Соње Петровић.

Осликани панои с једне стране функционишу као кулисе у традиционалном позоришту, а с друге стране, су нацртани фигуре ликова с прорезом за главу, као на старинским фотографијама које се читају двоструко: као наглашена фотографска документарност, веродостојно праћење биографије музичке иконе, а такође и као параван за представљање „укалупљених“ једнодимензионалних, статичних ликова из њеног окружења.

Проф. др Миливоје Млађеновић, писац и театролог, Сомбор



КО ЈЕ УБИО ЦЕНИС ЦОПЛИН?

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА

РАСПЈЕВАНА ТУГОВАНКА

Распјевана прича о музичкој легенди и симболу једног времена, вратила нас је у неко срећно вријеме када је било више наде и оптимизма, када смо сви очекивали и чини ми се знали да боље вријеме само што није дошло, када нисмо имали толико изневјерених нада и болних уздисаја за оним што смо проживјели и плашећи се оног што долази.



Редитељка Соња Петровић поставила је радњу у епоху, Надица Даниловац и Сенка Раносављевић су понудиле аутентичне костиме, уз сценографију Жељка Пишкорића која можда није најбоље кореспондирала са амбијентом, временом, ритмом и порукама представе.

Истина, била је сценографија у назнакама са покретним паноима са изрезима за лица из представе, али понекад непотребна претурања и наглашеност ликова била је несврхисходна. У ствари, све оно што је носило ову причу о животу Ценис Цоплин је њена биографија, њена музика.

Сјајни глумачки ансамбл, глумачка подјела, а посебно „банд“ састављен од глумаца- музичара, уживо на сцени је дочарао атмосферу тада Вудстока, и осталих великих концерата и наступа, уз заиста добро музицирање и нескривено показивање да су музичари и глумци од нерва, смјењујући се, као нонашалантно у свирању инструмената од музичке нумере до следеће.

Није се знало ко шта боље свира и тај комплимент је уз интерпретацију музике Ценис Цоплин наизмјенице од вечерас распјеваних музички нешколованих али одличних вокала Соње Исаиловић и Бојана Милановић био најбољи и централни дио представе позоришта из Новог Сада.

Ове двије глумице пјевале су не имитирајући, али дочаравајући Ценис и то вријеме, давале су енергију и брзи ритам представи не допуштајући ни на тренутак да радња одлута, да емоција спласне, да се изгуби нит животне приче музичке легенде, а да то не буде само сива биографија-памфлет.

Вријеме конзервативне Америке, партијархалне и затворене, доминантних породица и крутих правила било је вријеме одрастања ове музичке револуционарке - легенде.

Револуцију је изазвала само облачећи фармерице или ходајући тако улицама родног Порт Артура, преко Остина до Сан Франциска. Рушила је табуе, спавала са мушкарцима када је и како хтјела, вољела до бола кога је само она хтјела, дјецу није рађала, али је абортирала, пјевала с ким и када је хјела да пјева и снима, узимала све врсте дрога и пића и скончала живот у 27 години живота, изгубљена, остављена, несхваћена, усамљена у хотелској соби гдје је пронађена осамнаест часова послје смрти од превелике дозе чистог хероина.

Трагика, али такав интензиван, бунтован и пун живот није ни могао да траје предуго. Она је проживјела више живота за те непуне три деценије, и зато поставка представе од стране редитељке Петровић да паралелно са двије глумице прати њен живот се показао као једино рационално и функционално рјешење. Прецизно и тачно.



Џенис Џоплин је живјела два паралелна живота који су се мало гдје додиривали. Она прва дјевојка, несигурна, подређена захтијевима породице и средине у којој живи, несхваћена и незадовољна, њжна и лако ранљива коју одлично дочарава Бојана Милановић и ова друга бунтовна, храбра, пркосна и дрчна жена која постаје узор многим женама тог времена, на позориници одлично у свим сегментима ове захтјевне представе игра Соња Исаиловић.

Њих двије у дуету или појединачно уз добру пратњу музичког ансамбла, уживо, на сцени чине ову представу живом, распјеваном, разумљивом и за публику веома прихватљивом.

„Једна, (мисли на Џ.Џ.) због које је живела и она друга, због које је умрла. Једна, која је ишла ка свом крају да би други почела“, написала је у афиши за ову представу, поред осталог редитељка Соња Петровић. И можда је у ове двије реченице испричана сажета биографија једне распјеване тугованке о жени које је мијењала свијет, трошећи себе и не проналазећи се у времену из кога је бјежала, а још мање у овом који је стварала и коме је тежила.

У том рсцјепу жељеног, нуђеног и могућег пала је у понор безизлаза и то ова представа свакако показује.

Позоришни комад младог ансамбла је омаж музици коју смо вољели и коју смо слушали, избор из различитих фаза стварања музике Џ.Џ. дао нам је краћи концерт за подсјећање на музику коју заборављамо, али и на људе, легенде и личности који с временом блиједе из наших сјећања и само спорадично им се неким пригодама враћамо.

Представа која ће се играти и пунити позоришта, која ће имати своје трајање и која ће нам још вратити схећање на Џ.Џ., а млађе подсјетити на неко срећно, давно вријеме када се за идеале и боље сутра живјело како је то радила Џенис Џоплин.

Проф. др Ненад Новаковић,
експерт за електронске медије
и менаџмент у култури, Бања Лука



КО ЈЕ УБИО ЦЕНИС ЦОПЛИН?
СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА

ДА ЛИ ЈЕ ЦЕНИС УБИЛА ЦЕНИС?

У копродукцији ОПЕНС-а (ресурс центар који ради на оснаживању младих) и Српског народног позоришта из Новог Сада, по оригиналном тексту Тијане Грумић, настала је једна од најкоментарисанијих и најнаграђиванијих представа у Србији у претходне две сезоне – “Ко је убио Ценис Цоплин?”.



Документаристички колажирана биографија једне од уклетих рок богиња из времена битника, хипика и “деце цвећа”, сједињена са живом и сугестивном музичком пратњом, чини окосницу сценског присећања на једну трагичну судбину, која је попут комете заблистала на небу бунтовних шездесетих прошлог века, да би се, следећи свој трагични пут до краја, угасила пре времена.

Овај својеврстан рок-спектакл сублимира најважније тачке на кратком али интензивном животном путу легендарне рок звезде, откривајући дубок и незацелив емоционални расцеп између јавног лика Ценис Цоплин и њене крајње крхке интимне грађе. Луцидно, по упутству садржаном у пореклу имена контроверзне Ценис (по Јанусу, дволиком римском божанству почетака и прелаза), редитељка Соња Петровић на сцену изводи две Ценис, опредмећујући тако јанусовско двојство као принцип изградње драмског лика.

Не избегавајући посредничку функцију нарације, ауторке представе једнаку пажњу посвећују обема јунакињама, које нам наизменично откривају све најважније неуралгичне тачке на животном путу певачице. Једна то чини с одважношћу жене сигурне у свој таленат и дубоко скривене женске моћи да мења свет, док се друга, под теретом породице, друштва и неприхватања ломи и грчи на путу који ће је одвести у легенду.

Глумице Бојана Милановић и Соња Исаиловић то чине поларизујући њен двоструки сценски карактер и то дубоко сродним сензибилитетима, што потврђују и својим вокалним наступима, аутентичним, силовитим, емотивним, нежним и грубим у исти мах. Музика је храм Ценис Цоплин у којем се она сусреће са својим правим идентитетом. Онда када коначно постане свесна свог позвања и када први пут заволи и сретне саму себе, две глумице облаче истоветни костим.

Све што се потом дешава до њеног претварања у вечни пепео развејан над океаном и легенду која и данас не престаје да нас узбуђује, представља обрачун једне нежне богиње рокенрола са леденом ригидношћу родитељског дома, примитивлуком друштва, неприхватањем околине и коначно – недостатком искрене љубави за којом она вапи својим препознатљивим и вечним криком. Представа почиње и завршава се Ценисином смрћу, која је небитна. Све остало је њен живот који надилази простор

позоришне и наше представе о жени што се једним делом себе завлачила у оклоп корњаче (“just like a turtle”), а другим додиривала свемир.

Овај својеврсни сценски *hommage* једној неумрлој годеси, који је и истовремено и ода музици и праведној женској борби, лако увлачи гледаоца и ритмични и емотивни сценски рок догађај, који самом силином и сугестивношћу мало кога може оставити равнодушним.

Представу нису мимоишли чести аплаузи на отвореној сцени и дуге стојеће овације публике на крају. Поред две Ценис у представи играју и Вукашин Ранђеловић, Димитрије Аранђеловић, Стефан Вукић, Петар Баџац, Филип Грубач и Игор Сакач. Сценограф је Жељко Пишкорић, костиме потписује Сенка Ранисављевић, дизајн светла Марко Радановић, а за музички репертоар задужен је “УВ бенд”. Део зараде од представе намењен је оснаживању младих девојака и жена кроз ОПЕНС-ов Фонд за лични развој младих.

Др Дејан Петковић, аутор и театролог

КО ЈЕ УБИО ЦЕНИС ЦОПЛИН?
СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И ОМЛАДИНСКА ПРЕСТОНИЦА ЕВРОПЕ НОВИ САД - ОПЕНС, НОВИ САД, СРБИЈА

МОЋ МУЗИКЕ

Сигуран сам да је много мање оних који стварно воле Ценис Цоплин, од оних који воле представу о њој, „Ко је убио Ценис Цоплин?“ Тијане Грумић, у режији Соње Петровић, Српског народног позоришта. Одрастање у малом граду, конзервативност родитеља, притисак средине, учинили су да Ценис потражи слободу пратећи свој глас, музику, људе који су је често доводили и у неприлике.



Њено искуство са наркотицима, учинило је да са 27 година такорећи испуни жељу своје маме, како је то Ценис доживљавала – да је не буде.

Тијана Грумић је у њеној животној причи, у мноштву биографских детаља, препознала и написала драмски комад у којем Ценис кореспондира са било ким косе икада осетио одбаченим, а имао снажну жељу да живи, воли и ради. Трагичност њене судбине, истинитост написаног, само је допринела могућности идентификације и саосећања.

Соња Петровић од тог драмског материјала ипак режира музичку представу, готово мјузикл, који се моћу који еманира музика, отима из структуре позоришног догађаја и врло често претвара у концерт. Глумице Бојана Милановић, која игра детињасту Ценис, пркосну и бунтовну, Соња Исалиовић која игра прерано сагорелу Ценис, рок звезду, сјајно користе потенцијал својих ликова.

Експресивном физичком игром, пуном енергичних, одсечних покрета, гласовном радњом, поготово када она прераста у вокалне деонице песама, училе су да удвајање Ценис на сцени не делује само зачудно, него и логично. На пластичан начин, тако је приказана сва унутрашња борба, конфликт, подељеност и јединство унутар бића које би напоље, а заробљено је дубоко у себи.

Огроман допринос атмосфери, контекстуализацији, па и идеју представе, даје ликовно решење костима Сенке Радосављевић, враћајући нас у време деце цвећа, сценографија Жељка Пишкорића који панелима иза којих се појављују лица ликова који су ионако типизирани, „стандардизовани“ мама, тата, камионџија, полицајац, и сценски покрет Мире Бебе Добрковић, оживљавајући многе игре и плесове карактеристичне за рокенрол.

Мора се истаћи и сјајна музичка подршка бенда „УВ“ који на тренутке понешто и одглуми, као и глума мушког дела ансамбла – Стефана Вукића, Димитрија Аранђеловића, Вукашина Ранђеловића – који на крајње шармантан начин играју читав низ ликова уз и низ живот Ценис Цоплин.



Игор Бурић, позоришни критичар Нови Сад



ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

На последњем Округлом столу критике овогодишњег Театра на раскршћу говорило се о комаду „Ко је убио Џенис Џоплин“ који је урађен у копродукцији Српског народног позоришта и Омладинске престонице Европе, Опенс, Нови Сад.

Бојан Муњин је истакао да не зна да ли је то била селекторова намера, али највише редитеља и редитељки на овом фестивалу нема још тридесет година. Ако се овоме дода нешто старија Снежана Тришић, већина аутора, редитеља су жене, то исто нешто значи. Сви су забринути шта ће бити након овог затварања, како ће позориште, а заправо доживљавамо неку малу ренесансу у овом граду.



Лука Кецман је рекао да је ово једна од оних представа која је осмишљена од почетка до краја са потпуном свешћу - све је освешћено, све је тачно, почев од текста, који се одлучио да прати једну животну линију или причу Џенис Џоплин.

Нема никаквих сувишних рукаваца, прича је заснована на ономе што свако од нас носи од рођења до смрти, а то је дете у себи и то дете или убијете некада или оно живи деведесет година - код Џенис Џоплин је оно убијено много раније.

Тачно од почетка до краја можемо да се уживимо у трагедију, судбину једне особе која се зове Џенис Џоплин, која има дар од Бога да пева, она бела у себи носи црначку музику.

Дејан Петковић је навео да му је драго што ова представа није одиграна на почетку фестивала. Подсетио је да се више пута на округлим столовима обраћао селектору и подвукао да је он дефинитивно имао одређене намере када је довео на овај фестивал баш ову представу.



Истакао је да ништа није случајно, па да се тако и срећно наместило да баш ова представа затвори такмичарски део фестивала. У тематском смислу, ова представа је апсолутно део фестивала - овај фестивал говори о идентитетима. Да ли су они удвојени интроспективно или су они буквално удвојени, све време се свакако преиспитују идентитети.

И ово је преиспитивање двоструког идентитета Џенис Џоплин. Структурно, ово је још један постбрехтовски акт, једно рокфестивалско испаливање порука.

Ненад Новаковић је истакао да му је драго што је ова представа показала да и млађа генерација воли Џенис Џоплин исто као што ју је волела његова генерација, можда само на неки другачији начин. Сматра да је добро што смо се вратили, да се подсетимо једне очигледно, сада већ, легенде. Она је са 27 година направила нешто што не направе људи који живе сто година.

Јована Станковић

ИМПРЕСИЈЕ О II ТЕАТРУ НА РАСКРШЋУ

Овогодишњи фестивал је, по мом мишљењу, обележила селекција. Ако је на првом фестивалу, чини ми се, била јако добра атмосфера, јер је био почетни, ове године је селекција била врло занимљива, заокружена, промишљена.



Идеја те селекција била је да видимо многе младе ауторе из региона, шта они раде и шта ново доносе на сцену. Тематски су, такође, колико год биле јако различите у изразу, све представе имале неку тематску целину која их је повезивала.

Овогодишњи фестивал је специфичан, зато што је у околностима у којима јесте. Ја бих да се он врати у март месец, када је и био први фестивал. Мислим да је то добар период, јер сад у ово доба некако сви грувају са догађајима, крај је лета. Дакле, март је јако добар месец за овај фестивал.

Можда би требало позвати још гостију са стране и младу публику. Ако смо ове године имали младе ауторе, можда би било добро да следеће године сала буде пуна младе публике.

Оливера Милошевић, новинарка и театролошкиња

Сваки добар фестивал има атмосферу и сваки добар фестивал у првом реду обележи атмосферу. Људи када оду са доброг фестивала кажу: „Како је било добро!“. Та специфична атмосфера јесу представе које су се увезале једном енергијом, а то је младост, млади аутори.



Напросто су они дали неки невидљиви печат, људи ни не знају колико су ти људи млади, али је битно да су они млади. Људи су причали о идентитету, слободи, оно што је по мени обележило ту атмосферу представа је нека врста интимне револуције, нека врста ренесансе нежности, то сам осетио.

Обично су раније теме биле политика, ратови, сећамо се деведесетих, распад Југославије, тешке теме. Овде није било лаких тема, али некако ми се чинило ове представе, колико год имале и тешких и гласних тонова, покушавају да лече, не да распаљују неку страшну ватру и да сада сви одемо сломљени.

Фестивал је једна отворена књига, увек може нешто ново, нешто још, али то је живот и увек постоји то сутра. Оно што је важно је да је ово један добар хумус, па ће онда, ја се надам и верујем у то, селектори да пронађу нове теме и добре представе, али не бих ја сада узимао маказе, не бих мењао ништа.

Бојан Муџин, новинар и позоришни критичар

Пре свега, одлична селекција, па и драматургија представа које као да су долазиле у блоковима, суочавајући публику са веома важним темама за савремене људе, па и поетикама које су актуелне у позоришту.



Одлични су били и округли столови, односно разговори о представама, у сегменту који би могао додатно да се унапреди позивајући и млађе позоришне посленике, студенте или већ професионалце, новинаре, драматурге, театрологе, да се активније укључе.

Тешко би било нешто изоставити, а да се не окрњи Фестивал који се још увек формира. Могло би се додати, на пример у Билтену, више интервјуа са гостима, али и домаћинима, односно публиком фестивала.

Тakoђе, треба пратити такозване трендове и у пратећем делу програма, па потенцијалне трибине организовати спрам актуелних потреба позоришног живота. И овогодишња, о присутности позоришта у медијима, указује на потребу већег ширења фестивалских садржаја путем друштвених мрежа, ради јачег одјека и привлачења пажње, поготово млађих генерација.

Игор Бурић, позоришни критичар

ИМПРЕСИЈЕ О II ТЕАТРУ НА РАСКРШЋУ

Фестивал је обележила радост дружења и срећа што је под оваквим околностима он ипак одржан. Организација, гостопримство и пратећи садржаји су остали на веома високом нивоу, тј. испоштовани су стандарди које је поставио први фестивал.



Стиче се утисак да неколико представа није испунило очекивања, чак се поставља питање да ли им је уопште место на фестивалу, али треба похвалити доследан и инветиван селекторски избор, као и вољу и жељу позоришта да, упркос околностима одређених неизвесношћу пандемије, ипак дођу на фестивал.

Не видим шта би требало искључити, а имплементацију нових садржаја бих, с пуним поверењем, препустила организаторима и савету фестивала.

Евентуално и ако је могуће, термине пратећих програма би требало мало боље ускладити, пошто се поклапају са округлим столом критике - можда током дана или у термину представљања публикација, будући да их није било сваког дана.

Тања Мијовић, новинарка

Пратећи програм преузима примат на фестивалу. Округли сто и дискусије последице представа су вриједности које треба његовати и као такве унаприједити.



Билтен је вриједност која остаје као документ, а промоције, паметно биране и у складу са позориштем, дају заједно са стручним скупом ону дозу озбиљности манифестације.

Селекција би морала бити можда прилагођенија културним потребама поднебља.

Можда би се могла очекивати већа активност и одговорност гостију и свих који обављају било који посао у оквиру фестивала усаглашено са организатором.

проф. др Ненад Новаковић,
експерт за електронске медије
и менаџмент у култури



Јована Станковић

ПУБЛИКА О ФЕСТИВАЛУ

Допада ми се организација, округли сто након представе, како су спроведене епидемиолошке мере с обзиром на то да ситуација није ни мало сјајна. Бугарски театар Зонг је на мене оставио снажан утисак.



Мислим да је њихова представа била баш велико освежење и да треба да се пружи подршка таквим независним младим групама и на следећем фестивалу.

(Бојана Голубовић)

Јако сам задовољан организацијом, а најјачи утисак на мене оставиле су представе "Ценис Цопли" и "Живот је сан". Мислим да би пратећи програм могао да буде богатији, недостаје више промоција књига, часописа и слично.

(Вељко Митровић)

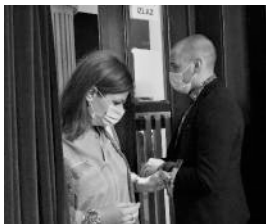
На овогодишњем фестивалу имали смо прилике да одгледамо седам различитих представа од којих је свака оставила другачији утисак. Представе које су селективане биле су ефективне, моћне и у мени су пробудиле јака осећања.



Иначе сам велики љубитељ позоришта, па је овај фестивал и те како обогатио моја искуства. Уживала сам у свакој представи и драго ми је да сам имала прилику да их гледам. Приметила сам да је заинтересованост била велика, па самим тим сматрам да би требало организовати још догађаја попут овог.

Упознала сам доста људи, провела добро и квалитетно време и забавила се. Због пандемије смо били ускраћени за овакве дивне догађаје и ово је било право освежење.

(Јана Савић)



Свидело ми се највише што је фестивал коначно одржан. Премијера на отварању је нешто што је овај град коначно требао да има. Представа „Ко је убио Ценис Цоплим“ је сјајна!

С друге стране, нисам одушевљен селекторовим избором неких представа и "шареним" ставовима критичара на округлом столу.

(Нинослав Живојиновић)

ПУБЛИКА О ФЕСТИВАЛУ

Организација је супер. Свиђа ми се то што је дошло доста људи са стране и имамо прилику да видимо како раде други људи и друге земље. Што се тиче самог концепта представа, ја нисам љубитељ ове врсте позоришта, али све у свему је било фино.



Посебно ми се допао пратећи програм у Официрском дому. Било би лепо да је трајао више дана, да инсталација постоји током целог Фестивала и на више различитих места. На наредном фестивалу бих волео да видим још оваквих позоришних форми.

(Милош Митровић)

Утисци су ми помешани и мислим да треба да прође цео Фестивал да би ми се искристализовала мисао. Некако доста новитета је у позоришту, представе прате неки еволутивни ток развоја.

Како се друштво развија у данашњем периоду тако се упоредо развија и уметност и некако ми је мало страна та уметност која се тренутно пласира.

Можда бих на наредном фестивалу волела да видим мало више реализма, мало више традиционалног позоришта, а мало мање концептуалног театра и перформанса.

(Анђела Андријевић)



Свиђа ми се генерално концепт фестивала. Нисам толики љубитељ постмодернизма, ја сам више окренут традиционалном позоришту и ка том неком реализму, али сав овај концепт постмодерног театра јесте оправдан и добар и бави се неким актуелним темама и онда ми је јако смислена била свака представа коју сам гледао, апсолутно пун погодак.

На наредном фестивалу бих волео да видим мало више класичног театра јер мислим да је то прави тест за глумце.

(Петар Шчепихин)

Овогодишњи фестивал „Театар на раскршћу“ у поређењу са претходним ми се мало мање свиђа, односно одабир представа. На претходном фестивалу представе су биле жанровски разноврсније, а на овогодишњем су доста сличне по садржини и уметничком виђењу.

Сматрам да би било боље када би било разноврснијих представа на фестивалу.

(Срђан Симић)



О
К
О



Ф
Е
С
Т
И
В
А
Л
А



ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ

2. Фестивал драме и позоришта балканског културног



ОСНИВАЧ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш
Народно позориште Ниш

ПОКРОВИТЕЉ

Председник Републике Србије

Фестивал подржало
Министарство културе
Републике Србије

Издавач: Народно позориште Ниш
За издавача: Спасоје Ж.Миловановић
Редакција: Миљана Николић, Бранка Ранђеловић, Јована Станковић, Михаило Ивањац
Фото: Владан Дамњановић
Тираж: 50 примерака
Штампа: Boom basic doo, Niš

Народно позориште Ниш
Синђелићев трг бб, 18.000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozaoristenis.rs
Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozaoristenis.rs
direktor@narodnopozaoristenis.rs
uprava@narodnopozaoristenis.rs
marketing@narodnopozaoristenis.rs

ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА



МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ ФЕСТИВАЛА

